

Ο πειρασμός είναι μεγάλος: να πεις «ναι» σε αυτή την πρόσκληση, να δεις εκείνον τον φίλο που έχετε να τα πείτε από το καλοκαίρι, να πας στα γενέθλια της νέας συναδέλφου, να σχολιάσεις στο Facebook το ανείπωτο ακόμη μίας ανθρωπιστικής τραγωδίας που εξελίσσεται δίπλα σου, να μοιραστείς τα φωτογραφικά highlight των διακοπών με τους ψηφιακούς σου φίλους. Αλήθεια, σταματάμε ποτέ να κάνουμε κάτι; Υπάρχει πραγματικός χρόνος για εμάς χωρίς να μιλάμε ακατάπαυστα, να σχολιάζουμε ή να καταναλώνουμε πάσες φύσεως θορύβους; Μπορούμε να υπάρξουμε αλλιώς;

Ο Νορβηγός εξερευνητής και εκδότης Αρλιν Κάγγε χρειάστηκε να διασχίσει μόνος του την Ανταρκτική για να καταλάβει ότι, σε έναν κόσμο που απαιτεί να γνωρίζουμε και να ασχολούμαστε με τα πάντα, όλη την ώρα, το μεγαλύτερο αγαθό είναι η σιωπή. «Δεν χρειάζεται να πάρουμε τα όρη και τα βουνά, να διασχίσουμε τους ωκεανούς, να εξερευνήσουμε ανεξερεύνητες εκτάσεις για να βρούμε τη σιωπή», υποστηρίζει ο Κάγγε στο βιβλίο του «Σιωπή» (εκδ. Πατάκη). Η σιωπή είναι μέσα μας, ανά πά-

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Επιλέγοντας τη σιωπή

SHIMON BARBERIS

Από τον Αρλιν Κάγγε μέχρι την Κάθριν Πράις, ένα νέο κίνημα για λιγότερο θόρυβο στις ζωές μας μόλις γεννιέται.

σα στιγμή, φτάνει να την ακούσουμε.

Η βραβευμένη δημοσιογράφος Κάθριν Πράις στο βιβλίο της «Πώς να χωρίσετε με το κινητό σας» (Key Books) υποστηρίζει ότι τα έξυπνα τηλέφωνα μας αλλάζουν την εμπειρία του να είσαι άνθρωπος. «Στη ζωή μας έχουμε λιγότερο χρόνο απ' ό,τι αντιλαμβανόμαστε - έχουμε όμως και περισσότερο χρόνο απ' ό,τι νομίζουμε», επισημαίνει, ανάμεσα σε άλλα. Και έχει δίκιο. Ο Κάγγε το λέει με διαφορετικά λόγια: «Θλιβερό είναι να έχεις σπαταλήσει τις ευκαιρίες που σου δόθηκαν για να χτίσεις μια μεσότερη ζωή· να έχεις αφήσει να σου αποσπούν την προσοχή. Το να σου αποσπούν την προσοχή σημαίνει ότι σε κλέβουν από τον εαυτό σου». Είναι ο Κάγγε και η Πράις μισάνθρωποι ή μονόχωνοι; Καθόλου. Αυτό που προσπαθούν

να πουν είναι ότι η σύγχρονη ζωή έχει δημιουργήσει μια πραγματική επιδημία περισπασμών, υπεραπασχόλησης και θορύβων που μας απομαρτάνει κάθε ικμάδα συγκέντρωσης, περισυλλογής και δημιουργικότητας. Μου είχε αρέσει πολύ αυτό που είχε γράψει ο συνάδελφος στην «Καθημερινή» Παύλος Παπαδόπουλος με αφορμή μια συνομιλία του με τον Κάγγε για λογαριασμό του περιοδικού «Κ»: «Δεν είναι μόνο ο μηχανικός θόρυβος της κίνησης στους δρόμους, οι παραβάτες της κοινής σουκίας και τα κάθε λογής ντεσιμπέλ από σειρήνες, εξατμίσεις, κινητά, μεγάφωνα και τηλεπαρουσιαστές. Ακόμη χειρότερος είναι ο θόρυβος των χρεοκοπημένων σχέσεων, της πολιτικής δυσαρμονίας, της οικονομικής δυσανεξίας, των τετρωμένων νέυρων, του μίσους, της στρεψοδικίας και της ανοψίας που κατακλύζει καθημερινά την πραγματική και τη διαδικτυακή ζωή. Είναι, τέλος, ο λευκός θόρυβος του κενού που όλα αυτά δημιουργούν. Ερώτηση: Αν ο θόρυβος έχει κυριεύσει τη ζωή μας, είναι η σιωπή μια χαμένη υπόθεση;», αναρωτιέται. Απάντηση: Μάλλον η μόνη αληθινή χαμένη υπόθεση είναι η ψευδαισθηση ότι ο θόρυβος είναι η πραγματική ζωή.